

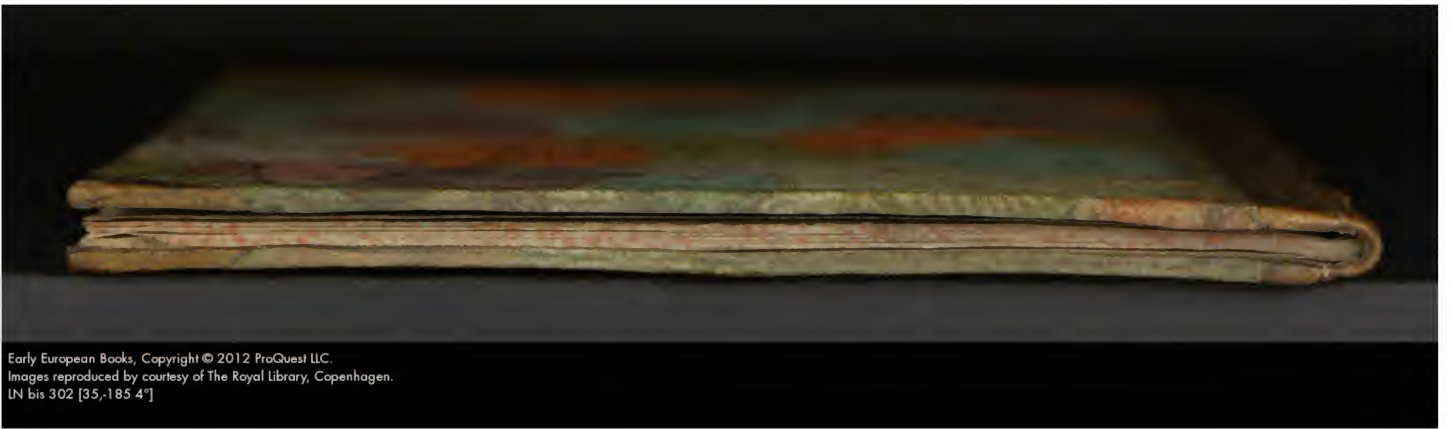
I Casellii
ad
princ. Huldéricum
epistola genethliaca.
Helmöth. 1592.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
[N bis 302 [35,185 4']

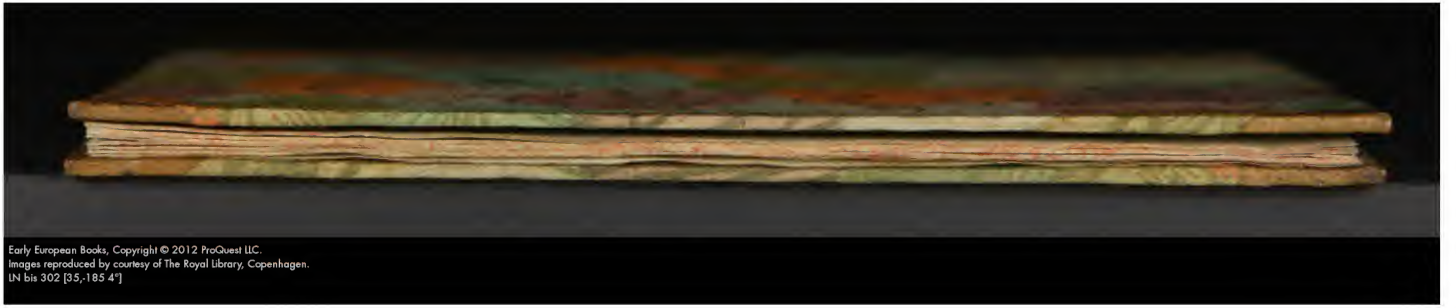

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 302 [35,-185 4*]

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
[N bis 302 [35,-185 4]]

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
[N bis 302 [35,-185 4']

35-185-40 (LN bis 302)

DA BOX

JOANNIS CASELII
*L. et doc. discipulo viro do. M. Joannij
 Michaelio. Sereniss. regis Daniae doctorij.*
 AD ILLUSTRISSIMUM PRINCIPEM *amico suo
 car.*

DN. HVLDERICVM,
 SERENISSIMI REGIS DANIAE FRI-
 derici II. filium, heredem
 Noruegiae, Ducem
 Holsatiae. etc.

EPISTOLA GENETHLIACA

Helmæstadii

In Academia Iulia. MDLXXII.

Joannus Caselius

PLATO.

Eiusmodi vita, in quam nec ipse
quis, nec alius animaduer=
tat sedulo, indigna
est homine, et ne=
mini nostrum
optabilis.

ILL. ^{mo} principi Dn.
HVLDERICO
Duci Megapol. etc.
dn. suo cl.

Mnes te passim, dux HVLDERICE, intelligentes viri multis nominibus verisque de causis beatum prædicant: in quibus nomen meum sine adulatione, opinor, rectè ipse quoque profitebor. Cum enim corporis animique tui dotes, & bona cætera, quæ fortunæ nominantur, ab adolescentia propius adspexerim, & accuratius apud animum perpenderim: nihil mirum, si in sermone ad amicos, & ingenij mei monumentis, felicitatis tuæ, prout commodum fuit, aut quodque occurrit, & sæpè & gratè, & verè mentionem feci: quod factum à me semper parcè intraque modum fuit, quo magis constaret, me omnia veritati tribuere. Simul & mihi maiorem reseruarem copiam laudum tuarum, & aliis aliquas earum expoliendas traderem. Nec institui vero plerasque hic exponere. Neque enim hoc in os, ut dicitur, fieri oportet: atque insuper nasceretur mihi volumen pro epistola, si, ad domesticas publicasque virtutes tuas explicandas, calamum pararem. Cogitanti autem his diebus de iis, quæ ad nepotem tuum HVLDERICVM regis Daniæ filium, principem nobilissimæ indolis scriberem; venerunt etiam in mentem, cum alia, tum hæc, quæ in te iure mecum alii quoque mirantur præ aliis. Felicem iudicamus, qui ista ætate corpus circumfert morborum

borum expers, etiam attenuatis viribus: feliciorē igitur te, cui cum animi, tum corporis vires abundē suppetunt. Id quod argumentum credimus, non solum bonitatis naturæ, sed etiam vitæ in adolescentia temperanter & absque voluptatum studio in laboribus laudabiliter actæ. Talem verò senectam tali adolescentia præmii loco diuinitus propositum esse, intelligimus. Sed eam felicitatem multis modis superat altera, quòd vniuersa Megapolis ab annis sanè multis in te solum siue potissimum oculos coniicit, tuæque vita viuit, tua salute salua est: ac præterea non solum imperium Germanicum, cui ut patriæ debere te intelligis & præstas omnia, sed etiam vicinum trans mare opulentæ potentisque Daniæ, paulò antè generi, regis Friderici II. nūc regis Christiani, IV. nepotis tui regnum, à te consilium auxiliumque expetit. Accedit tertia, de qua non contendam, illisne maior an minor sit, quòd filia regina superstite, nepotes neptesque florere omnibus rebus vides: quæ res tibi quotidie mille voluptates, easque solidas in animo parit. Nec dicam de singulis: nec de rege, quem nominasse hic mihi satis sit. Ad principem HVLDERICVM redeo: nec eius laudibus epistolam complebo, quas cum ex alijs veras acceperis sapius, tum etiam aliquando ex meis litteris. Indoles in puero, animus, mores, studia, profectus, omnia egregia; principemque promittunt & magnū & bonum. Id altero abhinc anno, cum studiorum causa primū veniret in hanc Academiam Iuliam, statim deprehendimus. Eandem enim coniecturam omnes fecimus: quòd animaduersu nihil esset facilius aut manifestius. Ego vero, memor beneuolentiæ, qua me prosecuta fuisset Megapolis, & beneficiorum, qua ipsi duces per liberaliter ornauissent; vtrò me ad nepotem tuum obseruandum conuerti, sed animi grati declarandi gratia. Neque verò in hoc curiosus, aut ambitiosus videri potui.

potui. Id studium ab ipsa regina intellectum, ita ei gratum
accidit, ut in eo me confirmarit, non litteris solum, sed eti-
am minimè à me expetito præmio. Nec me fugit, quàm
idem pro eximia tua prudentia & perpetua humanitate ipse
etiam probâris. Igitur quod cœpi, in eo perseveraui: nec
puto me quoque nihil nepoti tuo profuisse: etsi mihi partes
non nisi secundas, tertiasque sumpsi. Fuit autem in hunc di-
em cura hæc nostra, & perpetua, & iucunda, & felix. Cum
igitur apud animum gratularer & principi & matri & auo,
gausus quoque mihi fui, quod nescio an sine suspitione ar-
rogantiæ ab omnibus possit accipi, de hac siue occasione,
siue felicitate: qui eum diem viderim, quo referre perexi-
guam, vt modestè loqui solemus, vel haud leuem, si de re,
vti se habet, mihi licet verba facere, gratiam principibus,
& in hac fortunæ tenuitate, & conditionis præ vestra hu-
militate, de regum filiis benè mereri possem: vt quis è vulgo
dicat, exspectatione honoris aut pecuniæ, vt mihi conscius
sum, non alia de causa, quàm quæ à me exposita est. Eun-
dem ego conatum etiam in hunc diem vrgeo; atque hoc
studium & rectum, & gratum, ac deinceps quoque mihi de-
mandatum, nec è manibus, nec ex animo demittam. Etiam
cum per valetudinem domi me continerem; eam curam
non grauem mihi, sed optatam, non seposui: scripsi pauxil-
lum nactus otii ad principem HVLDERICVM hanc non
tam gratulationem, quàm cohortationem. Multum est,
quòd sub pubertatem talia audit, talia legit, & intelligit, &
libenter cognoscit, ex quibus animum moresque & infor-
mare & confirmare mirificè & hoc tempore possit & in fu-
turum. Fructus autem ferre doctrinam veros et vberes tum
iis, qui rectè educantur, tum spacium virtutis ingressis,
tum negotia omnis generis tractantibus, sanus nemo dubi-
tat: etsi plerisque nulli vsui est, siue iam perditis siue saluta-

ria præcepta adspernantibus, quos cū ægrotis cōparare liceat, dolorem fortè mortemq̃ue horrentibus, at magno animi errore, certoq̃ue suo malo effudentibus, si quid ebibere medicus iusserit: sed id hic euincere, nec opus, nec mihi animus est. Opto, vt princeps HVLDERICVS præcepta sapientiæ, & à me deprompta & passim, sed præcipuè in aureis veterum monumentis tradita, nunquam negligat, & semper in precio & conspectu habeat: tibi verò dux HVLDERICE, probari animum studiumq̃; siue officium meum, cur dubitem, non video. Nihil me audacius, nihil esset stultius, si tanto principi ostenderem, quod minus gratum fore, suspicarer. Vale, et felicitate ista diu perfruere, qua populi & tui & alii felices ipsi quoque sint. Helmaestadio ex Acad. Jul. XV. Kal. Feb, cIo Io xcII.

Oraculum Platonis.

Τίς ποτε πούλα κακῶν κ' ἰώμας κ' ἰχθῶρας
 ἐν πόλεσιν ἀρχαῖς δειλοῖς θνητοῖσι γέροι;
 ὡς τέρτε ὀλίγη ἐλπίς κέρθητε τέτυκται;
 ἀλλὰ κ' ὡς εὐδαιμονίη λαοῖς τε πόλει τε
 ἀνθήσκει, ἢ ὅταν σοφοὶ ἄνδρες σκηπτεῖρα φέρωσιν,
 ἢ ὅταν εἰλικρινῆ σφίλω πμῶσιν ἀληθῶς
 οἱ ἤδη βασιλῆες ἐπωνυμίη τε κρείττε.

Ἰωάννης Γεωργίου

Illustrif.

Illustrissimo Principi,
DN. HVLDERICO
Serenissimi regis Daniæ Friderici II. filio,
heredi Noruegiæ, Duci Holsatiæ &c.
D. S. CL.
S. D.
Ioannes Caselius.

Illustrissime Dux, Princeps
clementissime,

Multa quotidie ex iis accipis, quorum fidei creditus es, quæ tibi salutis sint. Omnia enim diligenter exquiruntur, & fideliter administrantur, neque quidquam eorum, quod ad educationem tuam facere possit, prætermittitur. Namque et corporis valetudinisque tuæ, et morum, animi, mentisque habetur ratio: nec ea negliguntur, quæ multò per se sunt inferiora, & non nisi ad splendorem pertinent, et seruantur nimis adeo religiosè apud gentes etiam minus cultas. Horum vero ea habetur ratio, quæ cum conditioni dignitatiq[ue] tuæ,
tum

tum etiam ætati & educationi institutæ conueniat, vt neque luxus appareat, nec quid tenue esse cuique videri possit. Sed ego omnem hanc partem relinquo. De iis vero etiam, quæ præcipua sunt, nempe de informatione animi tui, si loquar: quoniam indies fiunt, quæ debent omnia: superuacanea videatur esse opera mea, si quam sumam extra ordinem. Inutilem tamen haud existimem, quæ in præsentite exhilarare, & in futurum mirificè adiuuare possit. Monuit autem me & commouit hic dies tuus. Cogitabam enim de moribus omnium, ni fallor, & gentium & sæculorum. Natalem vbique sacrum seu festum habent omnes, & benè ponere, vt præ se ferunt, certè hilariter solent: multi etiam de plebe, sed cum primis Príncipes & fortunati viri. Nec tamen agendi natalis veram rationem multi tenere, paucissimi vero sequi mihi videntur. Hic ipse non reprehenderim, neque reprehendendum censeam, quòd familiares ad epulum magnificum vocantur, quòd ibi pro salute vnus vota faciunt solemnia. Quod si me audire voles, vt benè monentibus semper audiens esse consueuisti

fueuisti; non hoc solum, nec potissimum tibi curæ erit natali tuo, sed maius quiddam, & antè omnia ages: id uidelicet, quod olim nullo die negligebant in uetere Græcia studiosi sapientiæ. Sic enim præceperat auditoribus suis Samius sapiens, ut quotidiè antè, quàm somnum caperent, quisq; apud animum repeteret: ecquid in se admisisset: ecquas partes expleisset officij: ecquid officij omisisset. Sic enim futurum existimabat, (nec fieri aliter poterat) ut qui sanctè eam consuetudinem obseruaret, postridiè se esset melior, quàm fuisset pridè, procedente indies rectæ uitæ & ratione & crescente studio: atque ita unusquisque non solum benè beateque uiueret priuatim, sed etiam respublica felicior esset & firmior. Quod enim singuli facerent, id uniuersis bono cederet. Cum autem hoc institutum, & huiusmodi disciplina ciuitatis, siue priuatæ domus, hodiè nusquam esse comperiat, in multis sanè gentibus vix vnum reperias, aut alterum, qui hoc sibi proposuerit, aut religiosè custodiat: non erit de nihilo, si quotannis unusquisque, si non de plebe, quid enim de vulgo nobis pol-

B

licea-

liceamur? sed eorum, qui virtuti nomen dederunt, aut se dedisse profitentur, id imitetur, & cum in se inquirat, tum consilium de futuro capiat. Diligens paterfamilias hanc forte rationem sequatur in re domestica. Consideret enim non quoque anno, sed quoque mense, & forte quoque die, quem sumptum fecerit, quid in re familiari habeat, quid cui debeat, quibus egeat, unde in posterum cætera comparet. Intueatur mihi quis exemplum avaritiæ, quæ talia multò enucleatius rimatur, nec momentum præteruolare patitur, quin aureos, atque etiam æs minutum cogitet. Iam quantum nobilius est studium nostrum, quantoque magis ad nos pertinet; tantum maiorem de eo curam nos decet suscipere, & si modo velimus animaduvertere, necessarium est. Cum autem nullus anni dies ad hanc rem magis idoneus mihi videatur, quam natalis, quem, ut dixi, observare & in festis habere consuevimus, idcirco hoc natali tuo te potissimum alloqui, & consilium vetus apud te virgere constitui, partim ut tibi gratuler, partim ut de quibusdam te moneam. Non gratulabor autem, potissimum
de bo-

de bonis, quæ vulgus sola admiratur: quæ fuerunt de priscis sapientibus, qui in bonis etiam numeranda non censuerint, ac propterea neutra dixere, nos omnium iudicia non refutamur: quod regis filius es, quod ista forma oris: quod firmus corpore, quod tibi omnium rerum copia suppetit: quanquam de iis gratulor: quoniam singularia sunt, & prorsus rara, quibus uti præclare queas, in omnibus virtutum actionibus: quo genere tamen multos turpiter abuti videas: quanto videlicet difficilius est fortunato & potenti probum esse & integrum. Cum primis autem tibi gratulor de indole, de studio, de profectu: nec de iis tamen ita multis dicam. Nemo enim ignorat, quàm diuino ingenio sis præditus, quod etiam si cum sexcentis comparetur, ut in stellarum exercitu aliqua clarissima, promicet. Id studium colis, quod pater, rex sapiens, cū viueret, constituit, quod regina superstes te iubet prosequi: non nisi liberale, nobile, regium, diuinum, pulchrè respondens & conueniens ingenio: litterarum & virtutis dico. Nullum est genus liberalis doctrinæ, quin ipsum ames & magnificias:

B 2

colis

colis autem ex omnibus, quod regium est,
aut regis litteris inseruit: & virtutem colis ite
regiam, quæ quàm proximè ad principem re-
gum, & vniuersitatis moderatorem accedat.
De profectu ero parcior, nec quicquam dabo
auribus tuis, qui ne potentissimo quidem re-
gum adulari soleam, nec debeam. Cum e-
nim nihil sit turpius, & quouis homine indi-
gnius, maximè viro bono & erudito litteris,
tum verò nihil est à moribus meis alienius.
Sed insistā vestigijs instituti Pythagorei, vt ve-
niā quo volo, quod tu quoq;, dum hæc legis,
exspectas, taciteq; ni fallor, ipse flagitas. Du-
plex est autem ea consideratio, ad quam ego
te inuito, altera peccati, altera officij. Sed cū
peccetur & mala agendo, & recta negligendo:
tu per ætatem istam, & custodes pueritiæ
tuæ, nec improba in animum inducere, neq;
non illis obtemperare potuisti. Cum igitur in
hunc diem nihil ferè à te peccatum sit, neq;
tua culpa aliquid neglectum: immo nihil ferè
neglectum suspicor, cum te semper in officio
tenuerint, sine violentia, comitate sua, qua-
rum ex partes fuerunt: non est hodie quicquā,
quod

quod te animi crucies, sed quod gaudeas, nos-
que tecum gaudeamus, tibiq; gratulemur:
quod sane facio, communi quoque nomine.
Nec enim affirmarim, me gaudere plus cæ-
teris, & scio tuos non minorem ex ea re cape-
re voluptatem, atque ipse capiam. Quanto
maiore lætitia afficimur, quando nihil, aut, ne
ego te in hac pueritia deum facere videar, vix
aliquid, quod perparum esse necesse est, desi-
deramus: sed contrà eum profectum videmus
quem speraueramus, tum in litteris, tum in
moribus? Nolumus enim te in illis absq; his
proficere, sed his illos erudire & perficere vo-
lumus. Non asseuerem te, vt cæterarum ex-
spectationem iamdudum superas, ita nobis
semper, & prorsus satisfacere: quòd fortasse,
quando tibi familiares sumus, quotidianas ac-
cessiūculas minus animaduertimus, vel quòd
te cupimus fieri quàm perfectissimum. Hæc
etiam est patrum ratio siue natura, vt quamuis
in omnibus filios probent, tamen eos melio-
res, omnibusque rebus ornatiores esse cupiāt.
Qui autem spectant, quæ agimus, siue quæ tu
agis, atq; ii magis, qui ex intervallo adueniunt:

B 3

ijs

his ita satisfacis, ut cum te admirati praedicent,
tum singulariter in te affecti, noua sibi de te,
& praecleara polliceantur, siue rempublicam
administres aliquando, siue imperatoriae in-
cumbas. Mores agnoscunt elegantes & regi-
os: qui spirent simul animum similem: de quo
& nos speramus, tam subito affirmare non
audemus: non multo post affirmabimus: be-
ne, ut ostendi, haecenus speramus, & bonam
spem de te omnibus facimus. Quod ad litte-
ras; in Latinis te bene profecisse, cur dissimu-
lem? quod ab omnibus animaduertitur, siue
aliquid legas, siue pronuncies, siue disputes,
siue cum hospite vel nobiscum loquaris, siue
scribas aliquid. Hoc magnum non negem,
sed qui in eo omnia esse posita sentiunt: nae il-
li parum intelligunt. Non enim, qui hoc
adeptus sit, aut etiam in eloquentiae possessi-
onem peruenerit, scopum contigit, quisquis
ille sit: nedum regis filius, qui non ad priua-
tam vitam, sed multo magis ad fulciendam
remp. educetur. Nec vero tamen dubium
est, quin tu hac re magnum iam operae preci-
um feceris. E carceribus enim existi, iamq;
curris

curris id nobile sapientiæ spaciū: qui non solum linguam Musarum intelligas, sed multa etiam præterea, quæ sermone continentur, & diuinitus explicantur, ad te pertinentia. Accedis enim ad poëtas, non vt ad aliquos fontes salis & facetiarū, etsi hoc genus condimentum non adspernabimur, sed ut ad riuulos veteris sapientiæ, turbidos forte alicubi, sed passim illimes & limpidos: quod iam partim ipse vides, partim ex monstratoribus accipis: qui quasi pungentibus spinis remotis, rosas & fragrantas & salubres decerpendas tibi ostendimus. Quam vero erudita? quam pulcra? quam vera & vtilia vitæ præcepta accepisti è disciplina Cyri? quam à Xenophonte ad effigiem iusti imperii compositam te docuimus ex Latino scriptore, ab Halicarnasseo dictam regis boni beatiq; imaginem: vnde causa patet, quare eū librum Scipio Africanus de manibus ponere nunquam solitus fuerit. In eo sunt hodie quædam tibi, tuisque æqualibus accommodata: alia erunt vobis, cum in vita priuata tum in administratione Reipublicæ vbi adoleueritis maximo vsui: quod aliquando ex re ipsa intelliges.

Eius

Eius quoq; generis sunt, quæ modo accipis ex libro M. Tullii ad Q. fratrem, tertium iam annum præturam gerentem in Asia, de continētia, vitæq; integritate, de moderatione animi, de iustitia & meritis erga populos. Ad aliam porro vberiore doctrinam, ad historiam videlicet deducēris: quam esse magistram vitæ, emendatricemq; consiliorum, & audiuiſti sæpius & experieris in omnibus vitæ actionumque tuarum partibus. Dabitur etiam opera, ut eam non discas ut multi, qui nec loca, neq; tempora cognita, neq; finem sibi habent propositum, qui verus sit & vltimus. Honestè nō mali viri tempus ita fallunt, & voluptatem nō paruum ex consideratione vicissitudinis rerum humanarum capiunt. Sed vitam ex aliorum actionibus & cum successibus tum calamitatibus emendare, ad vtramq; fortunam tolerandam animum corroborare, ne secunda diffluentes pereamus, aut aduersa effœminatè succumbamus, consiliorum deniq; copiam, quibus in priuatis & publicis rebus vtamur, parare, hic finis nobis erit propositus, nec cuique in eo studio versanti, dimittendus ex oculis.

lis. Verum hæc ipsa & alia, quæ aggredi te deinceps oporteat, ipse etiam cogitabis: in quibus cum adhuc præiis, quæ cognoscenda sunt in posterum per ætatem parum videas, nos audies, qui non nihil intelligere videmur: certè, quod te nunc iuuet, in promptu habere existimamur, nec sanè nobis longè petenda sunt, quibus hodiè eges: hoc tamen curæ est, nec sine cura diligentiaq; præstari potest, vt à quibus minimè abhorres, cum condimentis accipias. Quantò enim facilius cumq; maiore desiderio ea capies, tantò pleniora hauries. Porro, cum quas dixi in te sint ante pubertatem litteræ, & tecum vna videantur accrescere, dubitare nemo potest, quin paucis annis non inter reges solum, sed etiam doctus futurus sis inter doctissimos. Quod si hoc modò non rectè præuiderimus, non magnus erit error ille noster, etsi in imperitorum & maleuolorum reprehensionem nullo nostro merito incurreremus: vt multi ex alienis peccatis vapulant: nec quid est frequentius, quàm magistros accusare, quorum alumni vel perierint, siue propria sua siue aliena culpa, vel minus ad bonam frugem

C

perue-

peruenerint. Foret equidē turpe, exspectationi bonorū non satisfacere. Etenim à te ipso, non iam vulgo, cuius nos iudicio non semper stare oportet, sed intelligentibus, quorum censurā contemnere, & susq; deq; facere nefas est, descuisse videreris: quæ est defectionum omnium turpissima, si quis à studio transeat ad otium, à labore ad libidinem. Hoc igitur tibi curæ cordiq; erit, saltem ut fuit hætenus: nec solum tamen, sed magis aliquid aliud: quod & ipsum cuiusmodi futurum sit, ex moribus probitateque huius tuæ teneræ ætatis quodāmodo præscire possumus. Atq; hæc profecto certiora signa sunt, quàm quibus nituntur physiognomones: neq; tamen vel ipsa certissima. Sunt autem certiores, ac pænè dixerim certæ notæ, quæ in quolibet erumpunt ea ætate, qua quis sui iuris factus, sibi vt plurimum viuendi magister est: qua ætate ferunt arduam deliberationem instituisse, quemadmodum vitam porro ageret, Iouis filium, mirè eius animum obuiis in solitudine, voluptate & virtute distrahentibus. Nota enim tibi sunt, quæ suauissima oratione Xenophon ex Prodicò de Hercule

cule memoriae prodidit. Ea meminisse quoque
debes, ut paulò post tantum heroem feliciter
imiteris. Quod si enim ad viuum exprimere,
& omnibus lineamentis representare nò pos-
sis; multum feceris, si eius aliquam imaginem,
nostro sæculo apud hæc gentes nobis adum-
braueris. Namque in simile certamen & tibi
breui descendendum erit. Nec vero id leue
esse existimes, quod non cum hoste quopiam
altero, aut cum immani nos adoriente bellua
committitur: sed in quo ancipiti admodum
pugna, quis secum ipse, siue in quoque ratio cū
libidine certat: quando etiam mori satius sit,
quàm non victorem euadere. Namque in quo
ista ætate succumbat ratio, is non tam non vi-
uere, quàm miserè viuere, in perpetuum pu-
randus est. Igitur ad hoc te para, vt victor eua-
das, & tum illud alterum, quod summè esse
dixi necessarium, constituas ita firmiter, vt
quoad viues, à nullo homine, nullaque re, con-
uelli possit. Verū animaduerte princeps, quid
velim. Omnem scientiam contineri nomine
sapientiae intelligis. Hæc etsi reuera absque vir-
tute existere non potest, tamen quædam eius

siue similitudines, siue particulæ sunt in impro-
bis, sæpeq; in pessimis mortalium. Quod si
sapientia absq; virtute esse possit, absq; hac il-
la optabilis neutiquam sit. Conabor autem i-
dem tibi denuo exponere, vt magis videatur
consentaneum, & ad intelligendum propius.
Summo acumine cum malitia nihil est nocē-
tius, nihil detestabilius: id verò cum in omni-
bus, tum maximè in potentibus: si natura leo-
nes, aut tigres, eo intellectu, iisq; artibus armaf-
set, quibus homines, nullus cuiquam in orbe
tutus esset ab iis locus. Homines autem ho-
minibus leones sunt & tigres, in quibus sum-
ma est potestas, summaq; malitia cum præstā-
tia ingenij: qui tyranni appellantur: quo mon-
stro tætrius excogitari nullum potest, nec sine
causa ab imis sedibus infernalibus excitū per-
hibeatur. Contra rege nihil est diuinius, pror-
susq; cœleste bonum, is, qui cum in manu o-
mnia, siue maxima quæq; tenēt bonitate ac be-
neficentia. Hæc autē vel ipsa complexa est o-
mnes virtutes, vel ex omnibus, quasi regina v-
na, emergit siue conflatur. Hoc totius audi-
tum, & sæpè iterumq; à me inculcatum, caue

VN-

vnquam obliuiscaris: & simul cogites, talem te esse oportere aliquando, vt te esse & tu gaudeas, & alii tecum. Dices te nihil malle, quã talem esse, vnumq; è proximisa ab imperatore vniuersitatis. Maximam id partem in te situm est. Nam cætera abundè habes, quibus plariq; mortalium excidunt. A Deo sunt omnia, sed de manu quasi sua dedit tibi ingeniũ acre, factam ad virtutem indolem: quod dixi antè, rex pater te iussit educari litteris: regina mater idem vrget: ætas est, quæ pubertatem anteit: initia præclarè se habent: fuerunt & sunt duces idonei, qui dies noctesq; cogitant & faciunt, quæ ad te pertinent. Optimè igitur tibi fuerit semper etiam consultũ, si sedulo facies, quod fecisti in hodiernum diem. In omnibus dicto audiens eris, quibus iussus es: eorum vocem, parentum & Dei esse existimans: disces, quæ discenda censuerint: facies, quæ et ipsi monebunt, & facienda didiceris; fugies, quæ fugienda didiceris, & ipsi verabunt. Hæc sunt rudimenta virtutis, cum omnis in vniuersum mediocris, tum eximiæ & regiæ: in quibus quando occuparis, non incurres in vitia, & demum

virtutem eam tibi parabis, quam in te agnoscent omnes, & admirabuntur, cum te ornatissimum principem videbunt, & beneficentissimum sentient. Fugienda autem esse vitia, & expurgandas animi labe intelligis, quas duum generum non inconcinnè Chrysippus docuit. Aut enim perturbationes animi, siue affectus: quorum alii emendandi, alii ressecandi sunt: aut peccata, quæ rationis aberratione committimus, ex regula rationis sedulò corrigenda: utraq; quotidiana: in vtrisq; magna, & interdum perpetua opera ponenda, discendis & auertendis siue corrigendis: in quo aut non laborant, aut sine fructu ferè laborant, qui se non nouerunt ipsi, quod habetur difficillimum, aut ex aliis non discunt, qui sint, quod nec ipsum facilè. Qui pueritiæ præsent, indices sunt alumnis suis aberrationum: nec aliter initio monstratur recta ad virtutem via, quàm cū neq; hac, neq; illa, neq; alia, neq; iterū alia, esse eundem docent. Sic enim certò futurū creditur, vt omnibus deuijs semitis declinatis, ea ingrediaris, qua volumus, qua & ipse vis, & velle omninò debes. Virtus est vitium fugere,
inquit

inquit poëta: nihil verius. Aut enim virtutem hoc pacto adeptus fueris, aut tam propè ad eam accesseris, vt quasi manu eamprehendas, & tenere per te possis. Idem visum fuit sapientissimo Hebræo, ita tamen Græcè scribenti, vt eum Platoni vetustas comparauerit. Is libello quodam omnia deuia comprehendit, dum nobis ostendit, quidquid ferè est aberrantium. In quorum castris quamdiu quis pertinaciter perseuerat: se sub signis virtutis nondùm militare existimet. Sæpè legi eum Philonis locum: etiam quia breuis est, non solum quia illustris: nec unquã sine singulari fructu legi. Sæper enim aliquid vidi nouum siue singulare, antè minus aniadueriũ: quod euenire aiunt, & res docet ita se habere, sedulò lectori Græci poëtæ. Hæc utilitas præ altera exigua videri possit. Cum enim in tali speculo me contempler, in næuos animi diligenter inquirens; semper inuenio, quod in me reprehendam, quod emendem, aut in quo corrigendo aliquid enitar, nec vnquam ferè frustra. In quo profecissem & plus, & maturius, si de plerisque edoctus fuisssem primùm ætate puerili, aut
in ado-

aut in adolescentia. Sed fortè hæc ætatem
primam minus tangunt, vt neq; curæ, quem-
admodum dicit Euripides. Itaq; teneros ad-
huc indies moneri oportet, nec vnquam è cõ-
spectu educatorum discedere: vt ratione &
comitate, etiam verecundia & metu ingenuo
in officio retineantur: donec firmas profun-
dasq; virtutis radices egerint, quæ tamen de-
inceps muniendæ custodiendæq; erunt, ne eas
vel subtarranei talpæ lædant, neu rostro vngu-
ibusq; tentent euellantq; infaustæ volucres. In-
scitia enim cuiusq; magna est, & quisque, sibi
præsertim, parum videt: tum vero aliorum va-
ria est improbitas, pænèq; incredibilis, in ani-
mos nostros miro artificio irrepentium: à qui-
bus cum omnes sibi cauere, tum filios regum
oportet. Audiuisti enim nomina calumniato-
rum, assentatorum, & quocunq; modo place-
re studentium. Dicam, quod imperitis absur-
dum videatur: fieri vt neq; quis se falli posse ar-
bitretur, semper sibi cauens, neq; alter quid-
quam in animo habeat fallaciæ, in vniuersum
simplex: & hic tamen, quod nolit, quemq; no-
lit fallat, & ille fallatur inscius, in qua re mini-
mè

nrè suspicetur. Quicunq; autem & quæcunq;
à labore ad voluptatem traducunt, suspecta
esse nobis debent. Non enim facile mihi quis
assentiatur, si ea prorsus fugienda dixerim. Sed
hoc quoque explicabo. Primum tibi labo-
rem, tanquam perpetuum fidumq; comitem
in vita sume. Hic enim aut virtutis munus ex-
plet, aut ad virtutem ducit; etiam cum id mi-
nimè videtur agere, & non nisi abducere ab o-
tione & inertia. Hic est ille numus in cælo cu-
sus, aureus, an plusquam aureus? quo Epichar-
mus monuit deos vendere mortalibus bona.
Voluptatem fuge deliciosam, quæ vulgò, sed
falsò voluptas dicitur, cui pœna semper comes
est: libido appellatur verius seu petulantia: ra-
tionis adspernatrix, miseræ machinatrix: stul-
titiæ filia, exitii mater. Et quidem hæc hæc-
tenus. Multa enim sunt alia, his paria, quæ scri-
benti se offerant, & vera rectaq; & tibi regis fi-
lio, aliisq; tui loci atq; ordinis, vtilia & sum-
mè necessaria: sed modum huic epistolæ siue
sermoni ponendum censeo. Volo enim & ro-
go, vt hæc ipsa hoc natali tuo legas antè, quàm
aliud agas: releges autem, & considerabis ac-

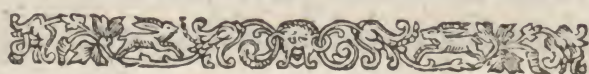
gulo

D

cura-

curatius, quum quotiesq; voles. Attigi enim
quædam hisce litteris, quæ non solum tibi in
alterum natalem, sed multis deinceps annis
vsui, & cum hodie non sint ingrata, gratissima
olim futura sint: quando hæc, quæ quodam-
modo hodie intelligere videris, multò magis
seu verè intelliges. Eum diem si qui viuemus,
gaudebimus. Ominor enim futuros ex nobis
aliquos virtutis tuæ spectatores, & præcones
gloriæ. Vale. Helmæstadij in Aead. Iul. III.
Kal. Ian. Anni Iuliani exeuntis. cIo Io xcII.

EIDEM PRINCIPI HVLDERICO
heredi Noruegiæ, duci
Holsatiæ &c.

S. D.

JOANNES CASELIUS.

NON equidem aliud sperabam, princeps
Hulderice, quàm gratum tibi futurum
meum erga te studium, quod natali tuo osten-
di: nunc etiam gaudeo, libenter & singulari cū
volup-

voluptate legisse te eas litteras, siue cohortationem ad te malis dicere. Nec vero erat, vt mihi gratias ageres. In ære enim tuo sum, quantum persoluere vix vnquam potero. Sic enim de me meriti sunt, quorum in me beneficia, non minus tibi accepta referre & debere, & probè intelligo, nec vnquam dissimulo. Quoties ipse audisti prædicantem me, sapientissimi principis, aui tui, & beneficentissimi regis, patris, erga me munificentiam? igitur quicquid facio, eò facio, vt graui debito me liberẽ, aut si soluendo non sim, conatus tamen meus appareat. Quod si vero me insuper de te mereri, tuaq; beneficia nouis officiis promereri, quòd fidele studiũ communicationis sapientiæ & virtutis facile superat, siue æquat quoduis beneficii genus, nec fortè etiam auro, ullouè fortunæ bono rectè æstimatur, ac proinde contra te mihi deuinctum, putas, facile patior, te ita singulariter, nec fortè peperam sentire, aut honestè admodum alucinari. Quod si etiam cogites, de referenda mihi gratia, viam eius rei tibi aperiam facilem & promptam, mihi gratissimam, vtilissimam tibi, & omnibus, quos tu aliquãdo reges.

reges. Rectum est, vt cuiusmodi depromsi, probes & admireris: sed amplius postulamus, vt iis vtaris, nec hodiè tantum, sed deinceps uti non desinas. Iterum audi idem: initia se præclare habent: hoc est medium tenere: medium autem fini esse propius haud falsò, opinor, creditur, quàm initio: quod tum & laboris potissima pars exhausta est, & sese meta ostendit oculis: ad hanc vero intentius properare etiã solemus, quo ad eam propius, seu proximè accesserimus. Hoc ex animo tuo nunquam dimittes, & quod agis hætenus, id ages porrò, vt facilius agas, nec aliud agas, quàm quod sit virtutis regia. Vin' idem consilium audire ab Epicharmo explicatum? Hic vir sapiens, iubet id vtraq; manu tenere: vt eadem (loquitur nimirum de præceptis sapientiæ) in dies singulos & sermonibus vsurpemus, & ex aliis audiamus, & apud animum cogitemus, & ad vitæ vsus studiosè transferamus. In quibus qui totus est, auerti se in deuia & in graues errores non patitur. Qui enim hæc agit; nec interea aliud moliri potest, & in rectis iustisq;, in quibus solida est vtilitas, verus honor, & sempiterna gloria, ita se confirmat, vt cum iis pugnancia oderit & detestetur in perpetuum. Quæ omnia splendidè dici, verum est, sed rectè fieri, longè pulcherrimum: atque ea qui fieri non posse autumant; se in iis nihil aut parum admodum conatos fuisse, testatum faciunt: tu quod feliciter cepisti, in quo progressus fecisti, in eo perseuera, & exemplum pone tuis æqualibus, quod imitentur, eodemque exemplo tuo doce totas etiam gentes, fieri etiam posse, quod fieri nequaquã posse, nimis diu à plærisque creditū fuit. Vale, & quo pacto iterū ostendi, me tibi magis, & Musas in perpetuū deuinci. Helmæstadii in Acad. Iulia. XIII. Kalend. Martii, clb. Ib, xcII.

